

«Ο Θεός ἐν τῇ φύσει.

«Ὅτε εἰς νύκτα ἤμερον ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων
εἶδον τὴν μυριόφωτον χορείαν τῶν ἀστέρων .
Μὲ χεῖλη ὑποτρέμοντα καὶ συγκεκινημένα
ἠρώτησα ἐκ τῶν λαμπρῶν ἀστέρων τούτων ἕνα,
«Τίς σ' ἔδωκε τὴν λάμπην σου, ὡ ἄστρον φωτοδόλον
καὶ λάμπεις ἄγρυπνον, φαιδρὸν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον;»
Καὶ μ' εἶπε «πρὸς τί μ' ἔρωτᾷς, ὦ φίλε, ἐνεός;
τὴν λάμπην μου μοι ἔδωκεν ὁ πλάστης σου Θεός.»

«Ὅτε βεμβύδης ἤκουσα νὰ ψάλλωσι στρουθία
ὑπὸ κιτράς φύλλωμα ἐν ἄρμονίᾳ θείᾳ,
Κ' ἐτέρποντο τὰ περίεξ των ἐκ τῶν γλυκέων τόνων,
ἐνθουσιῶν ἔν ἐξ αὐτῶν ἠρώτησα μὲ πόνον,
«Εἰπέ μοι τίς σοι ἔδωκε πτηνῶν μου τὴν φωνήν σου;
καὶ ψάλλεις τόσον λυγρῶς τὴν εὐμολπον ᾠδὴν σου;»
Καὶ μ' εἶπε, «πρὸς τί μ' ἔρωτᾷς, ὦ φίλε, ἐνεός;
νὰ ψάλλω μὲ ἐπροίκισεν ὁ Πλάστης σου Θεός.»

«Ὅτε ἐν μέσῳ διανοῦς καὶ μαγικοῦ τοπίου,
ἐνφ' ἑρπυνῶς ἀπέπνευε τὸ ἄρωμα τοῦ ἰου,
ἠρώτησα ἔν ἐξ αὐτῶν τῶν θυμαρῶν ἀνθέων,
θλιβὼν αὐτὸ περιπαθῶς ἐν μέσῳ τῶν χειλέων,
«Ὡ ἄνθος μου, τίς σ' ἔδωκεν, εἶπέ καὶ σὺ ἀκόμα,
τὸ ἄρωμα, τὴν χάριν σου, καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα;»
Καὶ μ' εἶπε, «πρὸς τί μ' ἔρωτᾷς, ὦ φίλε, ἐνεός;
δι' ὧλων μὲ ἐστόλισεν ὁ Πλάστης σου Θεός.»

Καὶ στρέφω τὸτε περίεξ μου πρὸς ἄψασαν τὴν φύσιν,
ἀπὸ τοῦ νότου εἰς βορρᾶν, κ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν,
Ὅλα μὲ εἶπον ἐν χαρᾷ, ἀμὴ βλέπης ἐνεός,
τὸ πᾶν ἐδημιούργησεν ὁ Ὑψίστος Θεός.»
Ἐν Πειραιεὶ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1884. Δ. Κ. Σ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

«Ὁ ἀληθῶς εὐγενής τοὺς τρόπους σκέπτεται πῶς νὰ εὐχα-
ριστήσῃ τοὺς ἄλλους, καὶ οὐδέποτε δεικνύεται ἀδικος ἢ ἀμε-
λής. Τὴν κίβδηλον ὁμως εὐγένειαν ἔχουν πολλάκις καὶ οἱ μέγισ-
τοι ἐγωῖσταί τοῦ κόσμου, διότι συνίσταται εἰς ἐξωτερικὴν
μόνον συμμόρφωσιν πρὸς κανόνας καὶ τύπους τινάς.

—Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Δ', ὅστις ὀνομάσθη ὑπὸ
τῶν κολάκων του «ὁ εὐγενέστατος κύριος τῆς Εὐρώπης,» εἶχε
γ ο υ σ τ ο ν ἀλάθηστον εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του, καὶ τρόπους
διακεκριμένους, ἐγνώριζε δὲ κάλλιον παντὸς ἄλλου πῶς νὰ
κάμνῃ ὠραία κομπελίαν ἐν τῇ, εἶχεν ὁμως ἤθη ἀνελεύ-
θερα καὶ χαρακτηριστὰ αἰσχρῶν, καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ ἀδικῇ τοὺς
καλλίστους φίλους του, ὅταν τῷ συνέφερον.

—Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ' ἐφημίζετο διὰ
τοὺς λαμπροὺς τρόπους του. Ἦτο ὁμως ἐγωιστῆς καὶ ἠνάγκ-
αζε τὴν αὐτὴν του νὰ ὑποφάνῃ χιλιάς ἐνοχλήσεις χάριν μι-
κρῶν καὶ ἀσημάντων κανόνων τῆς ἐθιμοταξίας. Ἐχαιρέτιζε
λ. χ. μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐπρεπείας τὰς κυρίας τῆς αὐ-
λῆς του, ἀλλὰ τόσον ὀλίγον τὸν ἔμελε περὶ αὐτῶν. Ὅστε τὰς
ἠνάγκαζε, νὰ ἱππεύουν εἰς τὴν συνοδείαν του ἐπὶ ὄσους ὀλο-
κλήρους ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς καὶ τῆς χιόνος, μόνον καὶ μό-

νον διὰ νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ λαμπρότης τῆς συνοδείας του.
Ἐνφ' δὲ ἐκέρυττε παντοῦ πόσον ἡγάπα καὶ ἐλάτρευε τὴν κυ-
ρίαν Μαιντενῶν, τὴν ὅποیان καὶ ἐνομφεῦθη, ἤνοιγε θύρας καὶ
παράθυρα εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος, ἐνφ' αὐτῇ ἔκειτο ἀσθε-
νῆς εἰς τὴν κλινὴν τῆς· διότι αὐτὸς ἐστενοχωρεῖτο ὑπὸ τῆς
θερμοτήτος. Ὁ Βασιλεὺς οὗτος δὲν ἐγνώριζε τὸ πνεῦμα τῆς
εὐγενείας.

— Ἡ Δούκισσα Βερρί, ἡ μήτηρ τοῦ πρό τιος ἀποθανόν-
τος Κόμητος Σαμβόρδ, ἦτο παρὰ πολὺ ἀσχημος, ἦτο ὁμως ἀ-
γαθωτάτη καὶ συμπαθητικωτάτη. Ἡμέραν τινὰ, ἐνφ' περιε-
πάτει μόνη καὶ ἀπλῶς ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς προκουμαίας τῆς
Διέπης, ὅπου διέτριβε πολλοὺς μῆνας κατ' ἔτος, τὴν ἐπλη-
σάσαν ἄλιεύς τις, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ πῶς ἠ-
δύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν Δούκισσαν Βερρί.

«Τὶ τὴν θέλεις;» ἠρώτησεν ἡ Δούκισσα.
«Ἐχω μίαν ἀναφορὰν νὰ τῆς παρουσιάσω μίαν μεγάλην
χάριν νὰ τῆς ζητήσω ἀπεκρίθη ὁ ἄλιεύς.
«Καὶ δέν τιν εἶδες ποτε;»
«Ποτέ. Εἰςέρω μόνον ὅτι εἶναι πολὺ ἀσχημος.»
«Καλά. Δός μοι τὴν ἀναφορὰν σου, καὶ θὰ φροντίσω νὰ
τὴν δώσω εἰς τὴν Δούκισσαν.»

Ὅλιγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἔλαβε διαταγὴν ὁ ἄλιεύς νὰ
παραυσιασθῇ εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Δουκίσσης, εἰσαχθεὶς δὲ εἰς
αἴθουσάν τινα, εὗρε τὴν κυρίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὅποیان ἔδω-
κε τὴν ἀναφορὰν του, μετ' ἐκπλήξεως δὲ καὶ αἰσχύνης ἔμα-
θιεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ Δούκισσα. Ἦρχισε δὲ νὰ τραυλιῇ ἀσυ-
ναρτήτως λέξεις τινάς, ζητῶν συγχώρησιν ἢ Δούκισσα ὁμως
τὸν διέκοψε φιλοφρόνως μετιδιάσασα.»

«Ἡ ἀληθῆς σου εἰσηκούσθη.»
«Ἄλλοτε δὲ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἰπουν ὅτι ἡ Δούκισσα ἔ-
χει πρόσωπον ἀσχημον, νὰ προσθέσης, ἀναὶ ἀλλὰ ἔχει καὶ
καρδίαν τρυφερὰν!»

—Οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐργάται τῶν Παρισίων λατρεύουν τὸν
ποιητὴν Βίκτορα Οὐγῶ, καὶ δικαίως, διότι ἐστάθη πάντοτε φί-
λος των, καὶ ὄχι μόνον πολλὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἔγραψε, ἀλλὰ καὶ
προσωπικῆν συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτῶν ἔδειξεν.

Ἡμέραν τινὰ ἐφώναζεν ἄμαξαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τε-
λετὴν τινα, ὁ δὲ ἄμαξηλάτης ἐγνώριζε τίς ἦτο, καὶ ἀφοῦ τὸν
ἔφερον εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἤθελενὰ ὑπάγῃ, ἠρνήθη νὰ
δεχθῇ πληρωμὴν.

Ὁ Οὐγῶ ὁμως ὤθησεν εἰς τὴν χεῖρά του ἐν ναπολεόντιον, καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἄμαξηλάτης τότε πορεύεται ἀ-
μέσως εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἐκρατοῦντο οἱ ἐνοχοὶ πολιτι-
κῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἔδωκε τὸ ναπολεόντιον ὡς συνεισφοράν
διὰ τοὺς πολιτικούς αἰχμαλώτους, ὑπογράφας οὕτω, τιμὴ ἐνὸς
δρόμου, πληρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Βίκτορος Οὐγῶ εἰς τὸν
ἀμαξηλάτην Κάρολον Μῦρ.»

Τοσοῦτον δὲ ἐνθουσιασμένον ἔδειξε μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ Οὐ-
γῶ, ὥστε ὁ ποιητῆς τὸν προσεκάλεσέ ποτε εἰς γεῦμα, εἰς τὸ
ὅποιον συνεκάλεσε καὶ τοὺς οἰκείους του, ἵνα τιμῆσουν τὸν
ἀμαξηλάτην, ὅστις διετέλεσε πάντοτε ἀφωσιωμένος εἰς τὸν
Βίκτορα Οὐγῶ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖον βασιλεῖα τοῦ Ἰσραὴλ διεδέχθησαν ἀμφοτέροι οἱ υἱοὶ του;
- 2) Ποῖον βασιλεῖα τοῦ Ἰούδα διεδέχθησαν καὶ οἱ τρεῖς υἱοὶ του;
- 3) Ποσάκις διηρῆθη διὰ θαύματος ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς καὶ διὰ πόλου μέσου;